

30 Απριλίου 2014

Για ποια Ευρώπη ψηφίζουμε ; Το δίλλημα «περισσότερη ή λιγότερη Ευρώπη»

Η στρατηγική που ακολουθεί η Επιτροπή της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Ε.Ε.) προβληματίζει τους λαούς των κρατών μελών της Ε.Ε. καθώς δείχνει ότι έχει παρεκκλίνει του αρχικού οράματος (ειρήνης, αλληλεγγύης, κοινωνικής συνοχής, οικονομικής μεγέθυνσης των κρατών μελών, άρσης των αποκλεισμών κ.α.) πράγμα που

επιβεβαιώνεται με τις συχνές και έντονες διαμαρτυρίες των πολιτών των μελών κρατών, αλλά και εντός του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου με τη δημιουργία νέων πολιτικών σχηματισμών όπως των Ευρωσκεπικιστών.

Η πορεία προς την Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ), όπως τη γνωρίζουμε σήμερα, ξεκίνησε το 1952 με την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα (ΕΚΑΧ). Σκοπός ήταν να πάψουν τα κράτη να ασκούν κυριαρχικά δικαιώματα στους πόρους που διαδραμάτισαν ζωτικό ρόλο στους παγκόσμιους πολέμους ούτως ώστε να διασφαλιστεί διαρκής ειρήνη. Στη συνέχεια, προχώρησαν στην ολοκλήρωση και άλλων τομέων της οικονομίας τους, όπως η γεωργία, με στόχο την άρση των εμπορικών φραγμών και τη δημιουργία κοινής αγοράς. Και με την πάροδο του χρόνου και άλλες χώρες της Ευρώπης εντάχθηκαν στις τότε Ευρωπαϊκές Κοινότητες (ΕΚ) –ή στην Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ), όπως καλείται μετά τη Συνθήκη του Μάαστριχτ (1993).

Οι λόγοι για τους οποίους η Ελλάδα υπό τον Κωνσταντίνο Καραμανλή (1975) επέλεξε την πλήρη ένταξη στην Κοινότητα θα μπορούσαν να συνοψισθούν ως εξής:

- Θεωρήθηκε η Κοινότητα ως το θεσμικό εκείνο πλαίσιο μέσα στο οποίο θα μπορούσε να σταθεροποιηθεί η δημοκρατία και οι θεσμοί της.
- Επεδίωξε την ενίσχυση της ανεξαρτησίας και της θέσης της Ελλάδας στο περιφερειακό και διεθνές γίνεσθαι καθώς και της «διαπραγματευτικής της δύναμης», ιδιαίτερα σε σχέση με την Τουρκία η οποία εμφανιζόταν, και εμφανίζεται, ως η μείζων απειλή για την Ελλάδα μετά την εισβολή και κατάληψη μέρους της Κύπρου (Ιούλιος 1974) και τις συχνές μέχρι σήμερα παραβιάσεις του εναέριου και θαλάσσιου χώρου. Στα πλαίσια αυτά, η Ελλάδα επεδίωκε επίσης τη χαλάρωση της έντονης εξάρτησης που είχε αναπτύξει μεταπολεμικά από τις Ηνωμένες Πολιτείες.
- Θεώρησε την ένταξη στην Κοινότητα ως ισχυρό παράγοντα που θα συνέβαλε στην ανάπτυξη και εκσυγχρονισμό της ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας.
- Επιθυμούσε ως ευρωπαϊκή χώρα, να είναι «παρούσα» και να επηρεάσει τις διεργασίες για την ευρωπαϊκή ενοποίηση και το πρότυπο της Ευρώπης, στο οποίο η διαδικασία αυτή θα μπορούσε να οδηγήσει.

Αντί αυτού, το όραμα θόλωσε, αντικαταστάθηκε από μια Γερμανική Ευρώπη, ιδιαίτερα μετά τη δημιουργία του κοινού νομίσματος και την προσπάθεια επιβολής Ευρωπαϊκού Συντάγματος το 2005. Εμφανίστηκε μια Ευρώπη των Τραπεζών, που χρησιμοποιώντας τη τρόικα, μετατρέπουν τις χώρες που θα έπρεπε να είναι συνέταιροι, σε χώρες δανειζόμενες και δανειστές και αυτό κατά παράβαση των Ευρωπαϊκών Συνθηκών. Εμφανίστηκε μια Γερμανία που «κλέβει» ζήτηση από τους εμπορικούς της εταίρους.

Εμφανίστηκε μια Ευρώπη δύο ταχυτήτων, μια Ευρώπη χωρισμένη σε Βορρά και Νότο, μια Ευρώπη μνημονίων και λιτότητας που απορρέει από την Γερμανική εμμονή να εμφανίζουν πλεόνασμα όλα τα κράτη-μέλη σε σχέση με τον υπόλοιπο κόσμο, παράλληλα με ένα ισχυρό ευρώ. Και δεν φτάνει μόνο αυτό, νομοθέτησαν και επέβαλαν στα κράτη μέλη να επικυρώσουν μέσω των κοινοβουλίων τους κυρώσεις για τις χώρες που αποκλίνουν των Γερμανικών στόχων στο πλαίσιο της κοινής οικονομικής διακυβέρνησης με τη μη καταβολή κοινοτικών επιδοτήσεων.

Εμφανίστηκε μια Ευρώπη των λόμπι και των πολυεθνικών, που στην οικονομική κρίση και τη κρίση του χρέους αύξησε την ανεργία, τη φτώχεια και τις κοινωνικές ανισότητες.

Και εν τέλει απώλεσε τη συλλογικότητά της! Πέρασε από το όραμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης των Κρατών και Λαών και την υπόσχεση της κοινής ανάπτυξης, της σύγκλισης και της αλληλεγγύης στην τεχνοκρατική διαχείριση των ελλειμμάτων και στην προστασία της ανταγωνιστικότητας της οικονομίας ορισμένων χωρών.

Από την άλλη οι δύο παλαιοί πόλοι στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Ευρωπαϊκό Λαϊκό κόμμα που ανήκει η ΝΔ και το Σοσιαλιστικό κόμμα από ανήκει το ΠΑΣΟΚ και η ΕΛΙΑ, αφού έχουν συγκλίνει καταρχήν σε μια κοινή πολιτική, στην πολιτική της ομοσπονδιοποίησης της Ευρώπης με την κατάργηση των Κρατών – Εθνών, προκρίνουν ένα προσηματικό διάλογο για «περισσότερη ή λιγότερη Ευρώπη» στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης που στην ουσία έχει εξαντληθεί.

Τα κράτη-μέλη και οι πολίτες τους, δεν είναι πρόθυμοι να προχωρήσουν περισσότερο, εκχωρώντας κυριαρχία σε τομείς-κλειδιά όπως είναι η φορολογία, η δημοσιονομική πολιτική ή η κοινωνική και εργασιακή πολιτική, όταν επιπλέον η ικανότητα των κρατών να φέρουν εσωτερικά αποτελέσματα, να ενισχύσουν την ανάπτυξη και να δημιουργήσουν δουλειές περιορίζονται από τα μνημόνια και τα σύμφωνα σταθερότητας και με αποικιοκρατικές τακτικές και με επιτρόπους υποχρεώνονται σε συμμόρφωση.

Στο ερώτημα, για ποια Ευρώπη ψηφίζουμε; Η λογική που πρέπει να επικρατήσει είναι στο πλαίσιο ότι η ΕΕ δεν μπορεί να υπάρξει αν δεν ενισχύσει την κοινωνική της διάσταση, αν δεν νοιαστεί για τα δικαιώματα των πολιτών της και δεν τους εντάξει στη διαδικασία λήψης των αποφάσεων. Η επιβίωση της ΕΕ και κατ' επέκταση των Ευρωπαϊκών Κρατών στο παγκοσμιοποιημένο οικονομικό περιβάλλον απαιτεί αλλαγή οικονομικής πολιτικής στη κατεύθυνση της περιφερειακής ανάπτυξης, της δημιουργίας νέων θέσεων εργασίας, την αλληλεγγύη και την κοινωνική συνοχή.

Κωνσταντίνος Μιχαλίσης

Μέλος Εθνικού Συμβουλίου

Ανεξάρτητοι Έλληνες